

De broek van Beethoven

London Philharmonic Orchestra, de Zevende Symfonie van Beethoven

Vrijdag 20.02.2015, Concertgebouw Brugge

Het Concertgebouw is vandaag dertien jaar oud. Als je heel goed luistert hoor je het Concertgebouw puberen. In een stille rebellie begint het huis naar andere muziek te luisteren dan wat zijn ouders hem jarenlang hebben doen aanhoren. Maar voor zijn dertiende verjaardag is een echt klassiek concert aan de orde. Met het London Philharmonic Orchestra zitten we gebeiteld. Marin Alsop trekt haar broek aan, zet Beethovens *Leonore Ouverture nr. 3* op de pupiter en bewijst vanaf de eerste seconde de subtiliteit in volume en dynamiek die ze uit haar stelletje musicerende theedrinkers kan krijgen. Zo zie je maar dat zo'n oog voor detail enkel in vrouwen aanwezig is. Eens overtuigd van haar beheersing van het orkest, wordt de Steinway naar buiten gerold en samen met David Fray op luid applaus onthaald. De spanning is hoog, de verwachtingen ook. Natuurlijk moet net op dat moment het hoorapparaat van een van de toeschouwers het begeven, met als resultaat een hoog, irritant gebiep dat in de concertzaal weerklinkt bij de stille passages. De klamme handjes van Fray worden nog klammer. Het is net luid genoeg om de muzikanten uit hun concentratie te halen, net stil genoeg om het concert niet op te schorten. Het verpest een groot deel van Beethovens *Pianoconcerto nr. 3 in c*. Gelukkig kan het met Alsop op het verhoogje nooit misgaan, en de Zevende Symfonie wordt in de tweede helft met stijl afgerond. Het Orchestra speelt de symfonie met verbazingwekkende snelheid, maar verliest daarbij geen greintje precisie, dynamiek, kortom schoonheid uit het oog. Alsop, blijf alstublieft zo lang mogelijk je broek dragen. Ook al is hij een beetje te groot.

Johan Wuyts, Soundcast

Jongerenreporter Concertgebouw Brugge